

Notă de informare privind jurisprudența Curții nr. 171

Februarie 2014

Khan împotriva Regatului Unit (dec) - 11987/11

Decizia din 28.01.2014 [Secția a IV-a]

Art. 1

Jurisdicția statelor

Lipsa jurisdicției teritoriale în privința reclamantului emigrant care, în mod voluntar, s-a întors în țara de origine

În fapt – Reclamantul, cetățean pakistanez, a venit în Regatul Unit în 2006 cu o viză de student. În 2009, acesta împreună cu alți 4 cetățeni pakistanezi au fost arestați cu învinuirea de asociere în vederea săvârșirii de acte de terorism. Au fost scoși de sub urmărirea penală însă au fost notificați cu privire la expulzarea lor și au fost duși într-un centru de detenție pentru imigranți. Reclamantul a părăsit Regatul Unit în mod voluntar, în august 2009. În luna decembrie a aceluiași an, a fost înștiințat de decizia emisă de Secretarul de Stat de anulare a cererii sale pentru a rămâne în Regatul Unit cu motivarea că opinia publică nu ar fi favorabilă prezenței sale din motive de siguranță națională. A mai fost informat că a fost trimis în judecată pentru implicare într-o grupare extremistă islamistă. Recursul împotriva deciziei respective a fost respins de Special Immigration Appeals Commission (SIAC). În cererea adresată Curții europene, reclamantul s-a plâns, *inter alia*, de încălcarea art. 2, art. 3, art. 5 și art. 6 din Convenție.

În drept – Art. 1: Punerea în discuție a răspunderii statului în temeiul art. 2, art. 3, art. 5 și art. 6 pornește când reclamantul afirmă că se găsește „în cadrul jurisdicției” Regatului Unit. Competența jurisdicțională a statului în temeiul art. 1 este în primul rând teritorială, deși Curtea a identificat 2 excepții la acest principiu: „autoritatea și competența unei instituții a statului” și „controlul efectiv asupra unei regiuni”*. În cauza de față, atât timp cât reclamantul s-a întors în mod voluntar în Pakistan, nu își găsește aplicarea niciuna dintre excepții, mai ales că acesta nu s-a plâns de acțiunile personalului diplomatic și consular britanic din Pakistan și și-a continuat viața în această țară fără niciun control din partea agenților Regatului Unit. În plus, contrar afirmațiilor reclamantului, nu a existat niciun motiv de principiu care să facă distincția între o persoană care s-a aflat în cadrul jurisdicției unui stat contractant dar a plecat în mod voluntar și o persoană care nu s-a aflat niciodată în cadrul unei asemenea jurisdicții. Nici în jurisprudența Curții nu a existat un sprijin în favoarea argumentului reclamantului potrivit căruia statele au obligația de a lua în considerare dispozițiile art. 3 la emiterea deciziilor adverse împotriva persoanelor particulare, chiar și în cazul în care acestea nu se află în cadrul jurisdicției proprii. În fine, jurisdicția nu poate fi stabilită doar pe baza acțiunilor în fața SIAC. Simplul fapt că reclamantul s-a folosit de dreptul său de a contesta decizia prin care i-a fost respinsă cererea nu are un efect direct asupra faptului dacă capetele de cerere privind pretinsul risc real de rele tratamente, detenție și proces în Pakistan intră în cadrul jurisdicției Regatului Unit: doar obiectul cererii reclamantului este relevant în această privință.

Concluzie: inadmisibilă (incompatibilă *ratione loci*).

* A se vedea *Al-Skeini și alții împotriva Regatului Unit* (MC), 55721/07, 7 iulie 2011, Nota de informare nr. 143.

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Redactat de grefă, prezentul rezumat nu obligă Curtea.